

LINDA VAN RIJN

WINTERZON

Na een cocktailparty op het strand verandert de relaxte vakantie voor Amber in een regelrechte nachtmerrie.

LITERAIRE THRILLER

Linda van Rijn

WINTERZON

Literaire thriller

HOOFDSTUK 1

‘ROBIN!’ AMBER MUNSTERMAN KEEK OM ZICH HEEN, OP zoek naar de blonde krullen van haar dochter. Ze had Robin vandaag speciaal een knalroze vest aangetrokken, omdat dat lekker opviel op de drukke luchthaven. ‘Waar ben... O, daar.’

Ze kreeg haar dochter in het oog, die een meter of vijftien verderop boven op haar handbagagetrolley zat. De trolley, in de vorm van een roze eenhoorn met wieltjes eronder, had ze van haar tante gekregen. Toen Annemieke er een paar weken geleden mee aan kwam zetten, had Amber eigenlijk gedacht dat Robin het ding geen blik waardig zou keuren. Haar dochter had niet zoveel met echte meisjesdingen. Maar Robin was er meteen verliefd op geweest. Amber vond het grappig: haar stoere dochter, die weigerde om rokjes te dragen, helemaal in de ban van een roze

eenhoorn met glitters op zijn oren. Nu zat ze op het koffertje als op een paard en keek naar de andere wachtenden met haar typerende mengeling van nieuwsgierigheid en iets brutaals dat Amber altijd aan zichzelf deed denken.

‘Krentenbol?’

Ambers schoonmoeder haalde haar uit haar gedachten door een broodje onder haar neus te houden. Amber schudde haar hoofd en moest haar best doen haar neus niet op te halen. Het was goed bedoeld, dat wist ze wel, maar het moest nog halfacht worden. Normaal kreeg ze voor negen uur alleen koffie naar binnen.

Over koffie gesproken, daar kon ze nog wel wat meer van gebruiken. Straks had ze tien uur lang alleen vliegtuigkoffie tot haar beschikking en de kwaliteit daarvan was altijd bedenkelijk.

Ze pakte haar portemonnee. ‘Iemand koffie?’ vroeg ze.

Bart, haar vriend, knikte. ‘Een doppio, graag.’

‘Iemand anders?’ Amber keek naar haar schoonouders. Die knikten allebei.

‘Jij, Sophie?’ Ze wierp een blik op haar schoonzus. Die deed haar mond open om iets te zeggen, maar werd toen afgeleid door haar zoontje. Hij was op de grond gaan liggen, neus tegen de vloer, armen boos om zijn hoofd gevouwen.

‘Levi...’ Sophie hurkte naast hem neer. ‘Levi, schatje... Sta eens op.’

Het enige merkbare teken dat het jongetje zijn moeder had gehoord, was het feit dat hij nu met zijn voeten begon te trappen.

Gijs, Levi’s vader en de broer van Bart, stond op om zich ermee te bemoeien. Hij raapte zijn zoon van de grond, die daarop reageerde met nog veel meer getrap. Amber deed

een stap naar achter toen hij begon te schreeuwen. Een peuterdriftbui op dit tijdstip, ze kon leukere dingen bedenken.

‘Ik neem wel een latte voor je mee’, mompelde ze tegen haar schoonzus, die knikte en nogal ongelukkig keek.

‘Wacht, ik help je.’

Annemieke, Barts jongste zus, kwam overeind en liep met Amber mee naar de koffiebar, die zich een paar gates verderop bevond. Het was er gelukkig rustig en ze waren meteen aan de beurt. Amber plaatste hun bestelling en daarna gingen ze allebei op een barkruk zitten om te wachten.

‘Je kan wel merken dat Robin het gewend is om op reis te gaan’, zei Annemieke. ‘Ze is hartstikke zoet.’

Amber grinnikte. ‘Dat is ook een kwestie van geluk hebben. Volgens mij heb ik het enige kind ter wereld dat het echt leuk vindt om op een vliegveld rond te hangen.’

‘Daar kan Levi nog wat van leren.’ Annemieke trok een gezicht. ‘Hoewel, misschien ligt het niet aan hem.’

Amber glimlachte toegeeflijk. Ze proefde heus wel het verborgen commentaar van haar schoonzus, maar het leek haar niet handig om daar nu in mee te gaan. Al was ze het wel met haar eens. Haar neefje was een lief mannetje, maar ook gewoon een tweejarige met een mening, die moest leren dat de wereld niet om hem draaide. Amber had zichzelf tot doel gesteld zich niet te ergeren aan het verwend gedrag van haar neefje en de halfslachtige aanpak die haar schoonzus en zwager eropna hielden. Anders zouden het tien lange dagen worden.

‘Echt super van je ouders dat ze dit doen’, veranderde ze van onderwerp.

Annemieke knikte. 'Ja, gaaf. Ik heb er zo'n zin in.'

'Anders ik wel.' Amber keek even voor zich uit, haar blik gericht op de barista die bezig was melk op te schuimen. Ze meende het ook. Tien dagen naar Curaçao was natuurlijk heerlijk, en dat haar schoonouders hen hadden uitgenodigd ongelooflijk genereus. Amber had uiteraard niet verteld dat ze bij de uitnodiging aanvankelijk ook wel even haar bedenkingen had gehad. Ze had helemaal geen beroerde schoonfamilie, maar tien dagen met z'n allen in een vakantiehuis was wel het andere uiterste. Het zou haar moeite gaan kosten zich niet te ergeren aan de neiging van haar schoonmoeder om alles te willen registreren, of aan het verwend gedrag waar Annemieke nog weleens last van had. Die mocht dan bijna dertig zijn en al tien jaar het huis uit, ze was en bleef het jongste kind en gedroeg zich navenant. Een jaar of twee geleden hadden ze eens met de hele familie de kerstdagen doorgebracht in een huisje op de Veluwe. Na twee dagen was Amber echt blij geweest dat ze weer naar huis mochten. Ze had zich op het einde zelfs geërgerd aan haar eigen vriend, die in zijn rol als recalcitrant oudste kind was vervallen en op het dieptepunt zelfs een hele nacht het licht in de badkamer had laten branden omdat hij wist dat zijn vader zich daaraan ergerde. In de auto op weg naar huis had Amber hem toegebeten dat ze een volwassen man wilde, geen eeuwige puber. Het ergste was nog dat Bart het niet eens echt door had gehad.

Na die ervaring had Amber gezworen de volgende keer een eigen huisje te nemen, of beter nog: kerst gewoon niet in zo'n vreselijk huisjespark te vieren, maar lekker thuis.

Maar ja, toen waren Herman en Ineke gekomen met de aankondiging dat ze hun veertigjarig huwelijk graag groots wilden vieren. Amber had eerst gedacht dat ze een groot feest bedoelden. Dat had haar verbaasd, want haar schoonouders hielden helemaal niet zo van dat soort feesten. Ze hadden een kleine club vaste vrienden en waren geen types om honderd man uit te nodigen om hun trouwdag te vieren. Een paar weken later hadden ze echter uit de doeken gedaan wat ze bedoelden met 'groots': met de hele familie tien dagen in een vakantie-villa op Curaçao, alles verzorgd en betaald. Ze hadden zelfs al aangekondigd dat alle boodschappen ook voor hun rekening waren. Amber vond het een mooi gebaar en natuurlijk wilde ze niet ondankbaar lijken, want een gratis vakantie was nooit weg. Bovendien was het leuk voor Robin, die dol was op haar opa en oma, haar ooms en tantes en haar neefje. Ze had het er al een week over dat ze met Levi in de zee zou gaan zwemmen. Daarom had Amber zich voorgenomen zich gewoon niet te ergeren. Ze hoopte dat het zou lukken.

'Koffie voor Amber?' De barista was klaar met zijn werk en had de acht koffiebekers verdeeld over twee kartonnen trays. Hij las haar naam voor van de beker, waar zijn collega die met een merkstift op had gekalkt. Amber pakte een aantal suikerzakjes en roerstaafjes. Zij en Annemieke namen allebei een tray en liepen terug naar de gate waar de rest van de familie zat te wachten.

Het werd steeds drukker. Volgens de informatie op de boardingpass zou het instappen al begonnen moeten zijn, maar de twee grondstewardessen achter de balie waren vooral heel druk met telefoneren.

‘Waar is Herman?’ vroeg Amber verwonderd toen ze de koffie uitdeelde en de beker voor haar schoonvader overhield.

‘Daar’, wees Bart, licht vermoeid en met een zweem van ergernis.

Amber keek om en zag Hermans grijze hoofd bij de balie. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Niks.’ Buiten het zicht van zijn moeder rolde Bart heel kinderachtig met zijn ogen. ‘Hij is gaan vragen waarom we nog niet aan het boarden zijn.’

Amber was niet echt verbaasd. Haar schoonvader was eigenlijk gewoon bloednerveus voor de vliegreis, maar dat wilde hij niet toegeven. In plaats daarvan ging hij moeilijk doen over van alles en nog wat. Eerder, in de lange rij voor de handbagagecontrole, had hij om de twee seconden gezegd dat het toch niet normaal was dat er zo’n rij stond terwijl er zeker vijf poortjes dicht waren.

‘We mogen er zo in.’ Herman voegde zich weer bij zijn familie en vervolgde: ‘Als je ze niet een beetje achter de broek zit, vertrekken ze zo een halfuur te laat.’

Amber gaf maar geen antwoord. De opmerking dat op een vlucht als deze een halfuur uitloop heel normaal was, zou vast niet bijdragen aan het humeur van haar schoonvader. Anders dan hij was zij wel blij dat de grondstewardess hun bij het inchecken met een spijtig gezicht had meegedeeld dat er helaas een wijziging in de indeling had moeten plaatsvinden, waardoor ze niet allemaal bij elkaar konden zitten. Sophie, Gijs en Levi zaten aan de andere kant van het gangpad, maar wel op dezelfde rij als Amber, Bart en Robin. Haar schoonouders zaten een paar

rijen achter hen, Annemieke en haar vriend Hendrik-Jan een aantal rijen naar voren.

Ineke was helemaal nerveus geworden en had de stewardess drie keer opnieuw uitgelegd dat ze van tevoren had ingecheckt en dat ze toen juist allemaal stoelen bij elkaar had gekozen. De stewardess was erin geslaagd al die tijd te blijven glimlachen en Amber had geen spoor-tje irritatie weten te ontdekken toen het meisje keer op keer opnieuw had uitgelegd dat door onvoorziene omstandigheden soms passagiers alsnog verplaatst moesten worden. Wat die omstandigheden waren, legde ze niet uit. Herman was nog een beetje boos geworden, maar uiteindelijk was de situatie hetzelfde gebleven. Amber snapte het probleem niet zo, maar had zich ingehouden. Ze hield het er maar op dat haar schoonouders gewoon een beetje gespannen waren. Die maakten zich ook heel druk om de vlucht met twee kleintjes. Misschien kwam dat door Sophie. De afgelopen vijf dagen was de familie-app-groep ontploft met allerlei inpakstress-berichten, voor het grootste deel afkomstig van Sophie. Die had ook zo vaak met de luchtvaartmaatschappij gebeld dat het gênant begon te worden en vanochtend nog had ze verontwaardigd gebriest dat het belachelijk was dat een campingbedje alleen mee mocht tegen betaling van een toeslag. Amber had gevraagd waar ze het campingbed voor nodig had, aangezien er ook eentje in het vakantiehuis aanwezig was, maar volgens Sophie kon Levi 's nachts alleen in zijn eigen bedje slapen. Als hij 's nachts al zou slapen, want Sophie maakte zich enorm druk om de jetlag. Hoe vaak Amber haar ook had verzekerd dat kinderen zich over het algemeen makkelijk aanpasten, Sophie bleef maar doorgaan over het feit dat

Levi helemaal uit zijn ritme werd gehaald en dat het moeilijk zou worden hem er weer in te krijgen. Amber had er vervolgens uit geflapt dat het allemaal best meeviel als je er zelf een beetje relaxed in stond. Gelukkig had Sophie gedaan alsof ze die opmerking niet had gehoord.

Het was wel waar. Robin was nu drie en elk jaar hadden ze met haar een verre reis gemaakt. Vorig jaar in Zuid-Afrika hadden ze natuurlijk geen last gehad van tijdverschil, maar het jaar ervoor waren ze in Thailand geweest en toen Robin acht maanden was, hadden ze een roadtrip door Amerika gemaakt. Natuurlijk kostte het een paar dagen voordat een kind helemaal gewend was, maar zo'n ramp als Sophie er bij voorbaat van maakte, was het nou ook weer niet. Gijs had Amber weleens verteld dat hij graag met Levi op reis had willen gaan voordat hij twee werd en ze een ticket voor hem moesten kopen. Australië had hem leuk geleken, omdat hij er na zijn studie een jaar was geweest en goede herinneringen bewaarde aan die tijd. Maar het plan was voor Sophie onbespreekbaar geweest. De vakantie naar Corfu die ze uiteindelijk hadden geboekt was al een compromis geweest. Sophie wilde naar het Zwarte Woud, omdat ze daar als kind altijd op vakantie was geweest. Gijs op zijn beurt had gezegd dat hij liever thuisbleef dan naar een stacaravan te gaan op een plek waar mooi weer allesbehalve zeker was.

Amber was blij dat Bart en zij dit soort discussies niet hadden. In de drie jaar dat ze met Bart was geweest voordat Robin was geboren, hadden ze elk jaar minstens twee mooie reizen gemaakt. Toen Amber min of meer per ongeluk zwanger was geworden, hadden ze met elkaar afgesproken dat dat niet het einde van hun reizen zou

betekenen. En dat was ook niet gebeurd. Amber geloofde er echt in dat als je een kind van jongs af aan eraan wende, je ook met een kleintje prima naar de andere kant van de wereld kon.

Ze keek vertederd naar haar dochter, die van haar eenhoorn-koffer was gestapt en nu voor het grote raam naar het vliegtuig stond te kijken. Een blond jongetje van haar eigen leeftijd had zich bij haar gevoegd en met z'n tweeën duwden ze hun neuzen tegen het raam. Robins gegiechel klonk overal bovenuit.

‘Eindelijk, we gaan boarden.’ Herman, die net was gaan zitten, schoot weer overeind. Zenuwachtig klemde hij zijn tas onder zijn arm, ongeduldig wachtend tot de rest van de familie overeind kwam. ‘Ik loop vast’, zei hij, toen het hem blijkbaar te lang duurde.

Amber slikte een opmerking in en wisselde een blik met Bart. Ze grinnikte een beetje toen ze diens vermoeide gezicht zag. Vanuit haar ooghoeken zag ze Herman en Ineke bijna vooraan staan bij de boardingpoortjes.

‘Robin!’ riep ze, wenkend. ‘We gaan het vliegtuig in.’

Haar dochter kwam op haar af, half huppelend. ‘Ik mag bij het raam, toch mama?’

‘Ja, dat mag. Neem je je koffer even zelf mee?’

Robin greep de eenhoorn en liep achter hen aan. Amber keek naast zich en zag Levi opnieuw protesterend op de grond liggen. Sophies hoofd was inmiddels zo rood als haar t-shirt. Dat zij en Gijs samen een paar zware tassen als handbagage mee hadden en hun wagentje al hadden moeten inleveren, hielp ook niet.

‘Hier, hou eens vast’, zei Amber. Ze rommelde even in haar tas en gaf die vervolgens aan Bart.

‘Levi!’ riep ze, zwaaiend met een cadeautje dat ze eigenlijk voor Robin had gekocht. ‘Kijk eens...’

Het jongetje hield meteen op met zijn gedrein. Vreemde ogen, dacht Amber met een glimlach. Dat had ze met Robin ook zo vaak meegemaakt. Ze hurkte neer naast haar neefje en zei overredend: ‘Kijk Levi, dit cadeautje is voor jou, maar je krijgt het pas als je netjes op je stoel zit, in het vliegtuig.’

Levi keek haar fronsend aan, alsof hij probeerde te peilen of ze hem niet voor de gok hield. Uiteindelijk besloot hij blijkbaar de gok te nemen en kwam langzaam overeind. Amber hoopte maar dat het speeltje – een groen paard met roze manen en een kammetje erbij – voldoende in de smaak zou vallen.

Sophie keek haar aan. ‘Dank je wel’, mimedde ze.

Amber glimlachte schouderophalend. ‘Schade en schande’, fluisterde ze terug, voor ze aansloten in de rij.

‘Dames en heren, wij verzoeken u de stoelriemen vast te maken en uw tafeltje op te klappen. Uw handbagage kunt u kwijt in...’

Terwijl ze luisterde naar het standaardriedeltje van de stewardess, dwaalde Ambers blik door het vliegtuig. In de cabine heerste de gebruikelijke bedrijvigheid van mensen die nog snel iets uit hun bagage wilden pakken en het geklik van stoelriemen die werden vastgemaakt. Stewardessen liepen af en aan door de gangpaden. Jaren geleden, toen ze begin twintig was, had Amber van de ene op de andere dag besloten dat ze stewardess wilde worden. De hele wereld zien en er nog voor betaald worden ook, een mooiere combinatie leek haar niet mogelijk. Ze had gesolliciteerd

en was aangenomen. Eerst had ze alleen Europese vluchten gedaan, maar al snel mocht ze ook intercontinentaal vliegen. Haar verwachting dat het geweldig was om betaald de wereld over te reizen, klopte, maar ze had er even geen rekening mee gehouden dat ze tijdens de vlucht werk moest doen dat ze helemaal niet leuk vond. Ze had heus wel lol met haar collega's, maar sommige passagiers waren ronduit vreselijk en dan duurde zelfs een simpel vluchtje naar Barcelona heel erg lang. Het leek ook wel alsof zij altijd een paar zeikerds in haar compartiment had, al kwam dat volgens haar collega's vooral door het feit dat zij nogal snel vond dat mensen niet zo moesten zeuren. Een glaasje water, o nee, toch spa rood, of nee, toch liever cola. En dan was ze al drie keer heen en weer gelopen. Om het nog maar niet te hebben over passagiers die klaagden over te weinig beenruimte. Amber had eens gezegd dat ze dan maar een businessclass-ticket hadden moeten boeken, waarna het betreffende echtpaar bij de purser had geklaagd over haar grote mond. En zij had nog een waarschuwing gekregen ook. Ze was, kortom, niet gemaakt voor het dienstverlenende aspect van de baan. Langer dan anderhalf jaar had ze het dan ook niet volgehouden, maar toen had ze wel het grootste deel van haar wensenlijstje aan landen afgewerkt. Vijf of zes dagen op een bestemming was natuurlijk niet genoeg om het hele land te zien, maar het hielp wel dat ze altijd van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat op pad was gegaan en niet, net als haar collega's, tot diep in de nacht was gaan feesten om vervolgens tot na het middaguur te slapen en daarna brak bij het zwembad te gaan liggen. Daardoor was ze altijd een vreemde eend in de bijt gebleven, maar

dat interesseerde haar niet. Dat was ze eigenlijk haar hele leven al geweest.

Het was niet echt een verrassing dat haar contract niet werd verlengd. En ze was er ook niet rouwig om geweest.

‘Mama?’

Robins stem haalde haar uit haar gedachten. Haar dochter zat op haar knieën op haar stoel met haar neus tegen het raampje geplakt.

‘Ja, schat?’

‘Ik zie duizend vliegtuigen!’

‘Zoveel?’ glimlachte Amber.

‘Nee, nog veel meer!’

‘Dat is mooi, lieverd.’ Ze reikte naar haar dochter. ‘Ga op je billen zitten, want je moet je riem om.’

Even deed Robin alsof ze het niet hoorde.

‘Robin...’ Amber liet haar stem waarschuwend klinken. Onwillig liet Robin zich op de stoel zakken. Ze keek haar moeder verongelijkt aan, maar liet zich wel in de gordel gespen.

Even later zette het vliegtuig zich in beweging. Ze bewogen weg van de terminal naar de startbaan. Via de speaker liet de gezagvoerder weten dat ze vanaf de Polderbaan zouden vertrekken en dat het wat tijd zou kosten om daar te komen.

Amber keek naar buiten terwijl ze over de luchthaven taxieden. Het was begin december en Schiphol bood een troosteloze aanblik. Het asfalt was nat, het gras viesgroen en modderig. De lichtjes van de andere vliegtuigen vormden tot uitgerekte lichtbundels. Je hoefde niet buiten te zijn om de gure kou te voelen, die sprak al uit de bomen die bogen in de harde wind. Over het vliegtuigraampje

sijpelden druppels miezerregen naar beneden. Amber volgde hun baan met haar ogen. Voor volgende week was natte sneeuw voorspeld.

Een betere timing om naar Curaçao te vertrekken bestond bijna niet. Amber was niet gemaakt voor de winter. Als het even kon, planden Bart en zij hun verre reizen tussen november en februari. Januari was helemaal haar favoriete maand om weg te zijn. Net na de feestdagen en met de lente nog ver weg, leek die maand altijd onnoemelijk lang te duren, helemaal als het van dat Nederlandse weer was. Amber hield niet van sneeuw, maar ze had nog liever een dik pak dan die halfslachtige winterregen. Het grootste deel van de dagen werd het niet eens licht. Vandaag was trouwens ook zo'n dag. Het wolkendek hing zo laag dat het licht moeite had erdoorheen te komen.

Amber leunde achterover in haar stoel en wachtte geduldig tot ze bij de startbaan waren. Daar moesten ze nog even op hun beurt wachten. Ze keek naar de twee stewardessen die ter hoogte van de nooduitgang op hun stoel zaten, in omgekeerde richting. Toen ze nog vloog had ze collega's gehad die misselijk werden tijdens de start, omdat ze niet tegen achteruitrijden konden. Amber had er zelf nooit last van gehad, al bezorgde opstijgen en landen haar altijd wel een wee gevoel in haar maag. Ze reikte naar de stoelzak en haalde er een pakje kauwgom uit.

Met een schok zette het vliegtuig zich weer in beweging. Het geronk van de motoren werd luider. Ze werd in de stoel gedrukt toen het vliegtuig vaart maakte.

'Mama!' Robin klopte op haar arm en wees naar buiten. 'Kijk hoe hard we gaan.'

'Ik zie het, schat.'